

les ved Underret eller Landsret som 1ste Instans. Hvad der navnlig har været afgørende for ikke at opstille en forskellig Afgiftsberegning for Underretstager og Landsretssager er, at man, da det i Henhold til Bestemmelsen i Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje § 11 staar i Parternes Magt at lade enhver Sag behandle ved Underret, ikke har villet, at Hensyn til de lavere Afgifter skulde kunne virke bestemmende i denne Henseende. Det har paa ny været taget under Overvejelse, hvorvidt man skulde opstille en *Procentberegning eller en Tarif*. Den første har ganske vist det for sig, at Afgifterne herefter kunne blive jævnt stigende, medens Skalaen i en Tarif nødvendigvis af Hensyn til den fornødne Afrunding maa blive noget springende. Man har dog ligesom den tidligere Kommission troet at burde foretrække en tarifmæssig Fastsættelse, eftersom saavel Retsskriveren som Parterne herved langt hurtigere og lettere kunne se, hvad der i et givet Tilfælde skal betales; det vil nemlig ofte stille sig saaledes, at det er klart, at Genstandens Værdi ligger f. Eks. mellem 50 og 100 Kr. eller mellem 100 og 200 Kr., medens den ganske nøjagtige Fastsættelse kan være vanskelig eller tvivlsom.

Med Hensyn til Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse hedder det i den tidligere Kommissions Betænkning, at man i saa Henseende i det hele har ladet sig bestemme af et frit Skøn over, hvad der efter de Grundsætninger, der overhovedet have været de ledende, maatte anses for passende. Hensyn er herved paa den ene Side taget til den Maade, hvorpaa Opgaven er løst i den tyske Gerichkostengesetz af 18de Juni 1870, skønt man i øvrigt har ment, at denne, hvad der skyldes særlige Grunde, i det hele har fastsat Afgifterne for højt. Paa den anden Side har man taget fornødent Hensyn til, hvad der for Tiden er paalagt Parterne, i hvilken Henseende man dog har ment at burde afvige fra det nugældende System, for saa vidt som de i Henhold til dette fastsatte Afgifter efter Kommissionens Mening falde uforholdsmæssig haardt paa visse Arter af Sager, Sagerne mellem 400 og 800 Kr., og derhos ere forholdsvist meget lave for de betydeligere Sager.

Den i § 7 fastsatte almindelige Retsafgift af 30 Kr. for borgerlige Domssager, hvis Genstand ikke er Penge eller Penges Værd, vil f. Eks. finde Anvendelse i Injuriesager og i Sager til Ægteskabs Ind-

gaaelse, for saa vidt ingen Erstatning paa-
staas eller kun en Erstatning af mindre
end 400 Kr. Netop fordi Afgiften her af
Mangel paa Maalestok maa sættes under
eet for alle saadanne Sager, bør den næppe
sættes lavere end sket.

Reglerne i § 8, 2det, 3die og 4de
Stykke, tilstræbe lignende Formaal, som i
det tidligere Forslag opnaaedes dels der-
ved, at Afgiften erlagdes stykkevis, dels
ved Reglerne i dettes § 10 og 12. Dog
skal særlig med Hensyn til den i Slutnin-
gen af § 8, 3die Stykke givne Regel be-
mærkes, at den staar i Forbindelse med
den af Kommissionen foreslaaede Ordning,
hvorefter Forlig i Landsretssager prøves
ved Underret, forinden Sagen kommer for
Landsret, medens Forlig i Underretssager
prøves ved Underretten paa det Tidspunkt
af Sagens Behandling, som Retten selv be-
stemmer. Da nemlig Afgiften for Forligs-
prøve er sat til 1 Kr. (§ 15) vilde der,
hvis man ikke havde den heromhandlede
Regel, være at betale højere Afgift, naar
en Underretssag forligtes ved Underret,
end naar en Landsretssag forligtes ved Un-
derret. Naar der i Begyndelsen af 3die
Stykke tales om, at „ingen Indsigelse frem-
sættes“, sigtes derved til, at ingen Ind-
sigelse fremsættes under den mundtlige
Forhandling.

Som omtalt i oftnævnte Betænkning
vil det være vanskeligt at komme til Klar-
hed over, hvorledes de foreslaaede Afgifter
ville stille sig til de for Tiden gældende,
henset til de ganske forskellige Proces-
systemer og Umuligheden af under det nu-
værende Afgiftssystem at opstille noget
Normalgebyr for Sager af en vis Størrelse,
idet Gebyret for hver Sag stiller sig for-
skelligt efter de forskellige Procehand-
linger, som Sagen foranlediger. Der op-
stilles dog i Betænkningen nogle vejledende
Eksempler paa Afgiftsberegning efter de
ældre Regler til Sammenligning med For-
slagets Regler, idet der i Eksemplerne for-
uden de uundgaaelige Gebyrer til Stæv-
ning, Inkamination, Domsafsigtelse m. m.,
medtages Gebyrer for et vist skønsmæssig
ansat Antal Anstande, Kendelser, Vidne-
førsler m. m., for at derved Eksemplerne
saa vidt muligt kunne nærme sig den vir-
kelige samlede Gennemsnitsafgift efter de
nugældende Regler.

De omtalte Eksemplers Resultater fin-
des neden for sammenstillede med de Af-
gifter, der i tilsvarende Tilfælde vilde være
at svare henholdsvis efter det tidligere For-
slag og nærværende Udkast.